

for den unge Mand, der gjør, at han føler selv-sagt Kald for den militære Bane; men hvad der saa træffende blev sagt om Soldaten for nogle Dage siden; det Selvsamme kan siges om Officererne: de ere ogsaa Mennesker! Officererne ere ogsaa Mennesker, de skulle leve og leve under de samme Vilkaar som alle Andre, og derfor maa deres Livs- og Vilkaar stilles saaledes, som de stilles for andre dygtige Mænd i andre Stillinger. Nu er det ganske vist, at naar man kommer til at overveie, hvor Meget man da bør give til Befalingsmændene, er det umuligt at sige, om 2000 eller 2200 Rd. har kruffet det Rette, og jeg skal ikke her gaa ind paa nogensomhelst Detail af Sagen; men jeg skal give Dem en Andvisning paa en praktisk Vej, som de Herrer kunne gaa, for at komme til en sikker Bedømmelse af, om det Resultat, de komme til, er fornuftigt og betryggende for at faae Officerer af den Bessaffenhed, som man skal have. Vi kunne se, hen til Lidet 1842, da det blev givet Befalingsbestemmelser for Hærens Befalingsmænd. De Befalingsmænd, som indtraadte i Hæren efter den Tid, og alle de, som med Glæde bleve i Hæren de 6 Aar derefter, disse Mænd var det mine Herrer, som senere kæmpede ved Slesvig og i Sundeved, det var dem, som senere kæmpede ved Fredericia og ved Sled, det var dem, som udkastede Planerne til alle disse Slag og sørgede for, at de bleve gjennemførte. Altsaa, mine Herrer, lød Befalingsmændene forholdsviis paa samme Maade, som de bleve lønede 1842, saa ville de faae de samme Frugter, som man den Gang høstede, saa ere de sikker paa at unge, dygtige Mænd søge til Hæren. Naar de derfor undersøge Forskellen mellem Pengesværdien i 1842 og nu, ville De let komme til Erkjendelse af, om de Lønninger, som gives, og de, som foreslaaes og vedtages, virkelig ere gode. Hertil maa ogsaa føies, som det ærede Medlem her ved Siden af bemærkede, at den Gang var det saaledes, at de ældre Officerer havde Udfigt til Statsembeder, medens de nu kun have Udfigt til en Altersgrænse, der affpærrer dem Veien. Jeg skal leilighedsvis henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa et enkelt Detailpunkt, som jeg beder det tage i Betragtning. Det er nemlig det, at naar det er Tale om de forskjellige Embeder, der staa til Raadighed for Hærens Befalingsmænd, og om de Løfter, der indeholdes i den gjældende Hærløb som ogsaa i dette Lovforslag, har det ikke overordentlig stor Betydning. Der blev af det ærede Medlem ved Siden af udtalt en Betsagelse, som jeg tilfulde deler, over, at det ikke har været muligt at lade Hærens ældre Officerer faae Afgang til forskjellige civile Embeder. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at de Løfter, som her ere givne til de yngre Befalingsmænd, ikke have Stort at sige. I 1860 blev det lovet de daværende Reserveofficerer og Reserveunderofficerer, at de skulde faae fortrinlig Afgang til visse Embeder, i 1867

gjorde man Antallet af dem, der vare kvalificerede til at søge disse Embeder, meget større, idet man udbødde Bestemmelsen til at gjælde Sekond-lieutnanten og Korporaler. I Loven 1870 om Lønninger ved Postvæsenet fik visse Postepedienter Afgang til de samme Embeder, som man tidligere havde givet Hærens værnepligtige Befalingsmænd fortrinlig Afgang til. Nu er det tillige ved Lov om Søværnets Ordning foreslaaet, at Underofficerer af Søværnet skulle have den samme Afgang, og naar jeg ser hen til det foreliggende Finantslovsforslag, finder jeg en Bemærkning om, at den ærede Indenrigsminister agter at oprette en ny Institution, nemlig Postbuddrenge, som maaske om nogle Aar ogsaa ville blive kvalificerede til fortrinlig Afgang til de samme Embeder — altsaa stiller det sig klart for mig, at det, de Paagjældende faae, er noget overordentlig Lidt. Jeg bemærker dette til det ærede Udvalgs nærmere Overveielse, og jeg skal som Supplement tilføie, at naar det ogsaa staa i denne Lov — det staa iøvrigt enslydende i, hvad jeg i sin Tid har foreslaaet, saa at det, jeg fremsfører, ikke indeholder nogen Anse imod det nuværende Lovforslag — at de faste Underofficerer have Afgang til visse Embeder, maa jeg gjøre opmærksom paa, at de civile Embeder under Kjøbstadkommissionerne forsvinde med 1878, og de andre, der ere forbeholdte dem Afgang til, nemlig Soldassistentposter, gives i saa ringe Antal, at der, saadidt jeg erindrer, fra 1867 til 1872 kun har været 2 Underofficerer, der ere bleve befordrede paa denne Maade. Jeg har henledet det ærede Hingis Opmærksomhed paa dette; thi naar man ikke stuffer Afløb for Befalingsmændene til forskjellige civile Embeder, men staa dem ihjel ved en Aldersgrænse, er det nødvendigt at tage dette meget nøie i Betragtning, naar man vil fassætte de Lønninger, de skulle have.

Jeg skal endnu kun kortelig omtale de Mænges Uddannelse. Det er jo desværre ikke saaledes, at vi skulle undersøge, hvilken Uddannelse der i og for sig er den bedste; der lyder jo her ikke Hættal af Stemmer for at forlange Uddannelses-tiden ud over det Bestaaende; men det, som her er Spørgsmaal om, er netop, hvor langt man kan gaa ned, det gjælder her at finde Minimumsgrænsen, og det er mig klart, at det ikke er vanskeligt at finde denne Minimumsgrænse. Den kan og den bør efter min Opfattelse ikke sættes lavere end den, hvortil Hærens Befalingsmænd gennemgaende have Tillid, thi det er netop Officererne, der skulle bruge Mandskabet, og det gjælder her, at de, som skulle føre Folkene, maa have samme Tillid til deres Mandskabs Uddannelse, som den enkelte Mand maa have til det Vaaben, som han skal bruge. Jeg maa her navnlig med et Par Ord henlede Udvalgets Opmærksomhed paa Uddannelsen, saaledes som den her er foreslaaet for Hærens Fodfolk. De Herrer vilde erindre, at